

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 249/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący odwołanie			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# obwiniony			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Obwiniony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

	<p>2. naruszenie art. 32 Konstytucji (...) poprzez wymierzenie kary wyższej, niż kary wymierzone w podobnych sytuacjach lub takich, w których stopień zawinienia i społecznej szkodliwości był wyższy, niż w opisanym w uzasadnieniu orzeczenia stanie faktycznym,</p> <p>3. błędne wskazanie rażącego naruszenia prawa przez komornika sądowego poprzez dokonanie błędnej interpretacji przepisów prawnych związanych ze stosowaniem art. 776 k.p.c.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Ponieważ zarzuty stawiane przez obwinionego ujęte są w sposób dość chaotyczny, wzajemnie się przenikając, dlatego dla czytelności wyводу zostaną omówione łącznie według ich „ciężaru gatunkowego”, a więc poczynając od zarzutów dotyczących kwestii przyjęcia zawinienia obwinionego, a na zarzutach dotyczących zasadności orzeczonej represji kończąc.

Ponieważ obwiniony nie formułuje zarzutów, jeśli chodzi o poprawność procedowania organu orzekającego w I instancji, nie zgłasza zastrzeżeń co do kompletności zebranego materiału dowodowego, jak też nie neguje poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, Sąd

Apelacyjny w
pierwszym
rzędzie odnie-
się od razu
do kwestii, czy
Komisja
Dyscyplinarna
prawidłowo
zastosowała
prawo
materialne do
ustalonego
stanu
faktycznego.

Obwinionemu
zarzucono, a
następnie
przypisano
popelnienie
deliktu
dyscyplinarnego
z art. 222
pkt 11 ustawy
o komornikach
sądowych, a
więc zawinione
działanie
stanowiące
rażące
naruszenie
prawa, w tym
wypadku –
polegające na
prowadzeniu
postępowania
bez wymaganego
tytułu
wykonawczego
stanowiącego
podstawę
prowadzenia
postępowania.

Zgodnie z art.
776 k.p.c.
podstawą
egzekucji jest
tytuł
wykonawczy, a

więc tytuł egzekucyjny zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, chyba że ustawa stanowi inaczej. W art. 777 k.p.c. ustawodawca wymienił tytuły egzekucyjne, wskazując w szczególności, iż tytułami takimi są: orzeczenie sądu prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu (art. 777§1 pkt 1 k.p.c.).

Komisja Dyscyplinarna w sposób w pełni prawidłowy wywiodła, iż do orzeczeń, o których mowa w tym przepisie, zaliczyć można jedynie wyrok sądu I instancji albo nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i w tym zakresie nie ma mowy o żadnej błędnej wykładni prawa czy jakichkolwiek niejednoznacznościach, jak usiłuje to na różne sposoby przedstawiać w swojej linii obrony

obwiniony. Nie
potrzeba żadnej
nadzwyczajnej
wiedzy
prawniczej, by
poprzez proste
zestawienie art.
492§1 k.p.c.
z przepisami
dotyczącymi
postępowania
upominawczego,
w których brak
odpowiednika
takiego
przepisu,
wynioskować,
że do nakazu
zapłaty w
postępowaniu
upominawczym
reguła ta nie ma
zastosowania,
zatem nakaz taki
nieprawomocny
i bez klauzuli
wykonalności w
żaden sposób
nie może być
traktowany jako
tytuł
wykonawczy.
Żadne reguły
poprawnej
wykładni nie
uprawniają do
takiej wykładni,
jaką przyjął
obwiniony –
argumentacja
przytaczana
przez
odwołującego
budzi wręcz
zaniepokojenie
Sądu
Apelacyjnego, iż
profesjonalista,
jakim jest
komornik, może

mieć tego
rodzaju
wątpliwości i
dokonywać
równie
niestarannej
wykładni
zupełnie
podstawowych i
całkowicie
jasnych
przepisów
ustawy
procesowej.
Zupełnym zaś
nieporozumieniem
jest wywodzenie,
że złożenie
wadliwego
tytułu przez
reprezentanta
wierzyciela
będącego
profesjonalnym
prawnikiem to
okoliczność,
która może w
jakikolwiek
sposób
usprawiedliwiać
niewiedzę
komornika w
zakresie tego, na
jakiej podstawie
wolno mu
przeprowadzać
postępowanie
egzekucyjne –
wnioski
składane przez
adwokatów czy
radców
prawnych nie
korzystają z
żadnego
domniemania
legalności
(zgodności z
prawem), ani
prawnego, ani

nawet faktycznego. To komornik, bez względu na to, kto podpisał wniosek egzekucyjny, musi samodzielnie i jednoznacznie umieć zidentyfikować, czy na podstawie przedstawionych dokumentów można wszcząć postępowanie, a obwinionemu w tym zakresie w sposób oczywisty zabrakło wiedzy. Co więcej, sam obwiniony w tym zakresie wręcz „pograża się” w swojej linii obrony, przyznając, że miał tu „poważne wątpliwości”, a mimo to wszczął postępowanie i podjął czynności w jego ramach – nie sposób uwierzyć, że przy liczbie komorników w samym tylko P. i przy znanej Sądowi II instancji z urzędu generalnie życzliwej postawie sędziów z wydziałów

egzekucyjnych
był jakkolwiek
problem, żeby
obwiniony
niemal „od ręki”
wątpliwości te
rozwiązał w
ramach prostej
konsultacji
zawodowej bez
narażania się
na jakkolwiek
zarzut
ewentualnej
bezczywności w
związku z
przedłożonym
mu wnioskiem
egzekucyjnym, a
tymczasem
wolał wszcząć
i prowadzić
postępowanie,
co do którego
legalności sam
miał
zastrzeżenia, co
w przypadku
funkcjonariusza
publicznego
wykonującego
zawód zaufania
publicznego jest
po prostu
niedopuszczalne.

Jak się
niespornie
przyjmuje w
praktyce
wymiaru
sprawiedliwości,
uchybień
prawa o
charakterze
oczywistym,
jasnym i
bezspornym, jak
w niniejszej
sprawie,

traktować należy jako rażące naruszenie prawa (por. m. in. poglądy wyrażone w orzeczeniach Sądu Najwyższego w sprawach III CRN 314/87 czy (...) 4/12, zresztą przytaczanych w odwołaniu). Znajomość tytułów wykonawczych, a więc dokumentów, których skuteczne przedłożenie przez wierzyciela jest warunkiem wszczęcia postępowania przez komornika, ocenić należy w kategoriach wiedzy zupełnie fundamentalnej, w szczególności wówczas, gdy nie chodzi o tytuły nietypowe, rzadko spotykane w praktyce, lecz o tytuły tak elementarne, jak orzeczenia sądów krajowych. Brak takiej znajomości nie może być oceniony inaczej, niż w kategoriach

uchybień nie tylko rażąco, ale przede wszystkim zawinionego – zawinione jest także zachowanie powzięte z zamiarem ewentualnym, co przyjęła Komisja w uzasadnieniu orzeczenia i czego z uwagi na kierunek odwołania Sąd Apelacyjny nie może już ustalić w sposób mniej korzystny dla obwinionego.

Reasumując, nie sposób uznać, by przypisując obwinionemu zarzucany mu delikt dyscyplinarny, organ orzekający w I instancji rzeczywiście dopuścił się jakiegokolwiek naruszenia prawa materialnego czy to przez błędną wykładnię, czy poprzez wadliwe zastosowanie lub niezastosowanie wskazanych w odwołaniu przepisów.

Nie sposób także podzielić

zastrzeżeń
obwinionego, by
reakcja na
stwierdzenie
jego zawinienia,
polegająca na
wymierzeniu mu
kary nagany,
była
nieprawidłowa.
Oczywiście nie
ma tu mowy
o żadnej obrazie
prawa
materialnego,
jak sugeruje
to odwołujący,
bowiem kara
nagany może
być orzeczona
za przypisanie
mu przewinienie
dyscyplinarne –
jest
przewidziana w
art. 224 ust.
1 ustawy o
komornikach
sądowych jako
jedna z kar, które
można w takiej
sytuacji orzec.
Czym innym
jest natomiast
kwestia, czy
kara ta jest
adekwatna do
zawinienia
obwinionego,
jednak nie jest
to już kwestia
obrazy prawa
materialnego,
lecz ewentualnej
rażącej
niewspółmierności
zastosowanej
dolegliwości do
stopnia
zawinienia

obwinionego i
szkodliwości
jego czynu.

Odnosząc się
do tej kwestii,
przede
wszystkim
podkreślić
trzeba, iż
absurdem jest
sugerowanie
przez
obwinionego,
jakoby doszło
do naruszenia
konstytucyjnej
zasady równości
obywateli wobec
prawa z tego
względu, że
zdaniem B. S. w
innych sprawach
zapadały
łagodniejsze
orzeczenia, niż w
rozpatrywanej.
W polskim
systemie
prawnym nie
obowiązuje
precedens –
karę wymierza
się konkretnej
osobie za
konkretne
przewinienie
dyscyplinarne i
żadnego
znaczenia nie ma
to, czy w innych
sprawach, które
obwiniony
ocenia jako
podobne,
zapadały takie
same czy też inne
rozstrzygnięcia
w tym zakresie.
Ani Komisja

Dyscyplinarna, ani Sąd II instancji nie są uprawnione do badania innych orzeczeń i wypowiedzania się, czy kary także orzeczone są adekwatne do zawinienia konkretnych obwinionych w indywidualnych sprawach, lecz w danej konkretnej sprawie Sąd Apelacyjny musi odpowiedzieć na pytanie, czy dana konkretna represja orzeczona w I instancji za konkretne przewinienie dyscyplinarne jawi się jako adekwatna do kryteriów określonych w art. 250 ustawy o komornikach sądowych.

W związku z tym stwierdzić kategorycznie trzeba, iż Komisja Dyscyplinarna w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia trafnie oceniła stopień zawinienia obwinionego, jak i szkodliwość społeczną jego

czynu. Podzielić należy pogląd, że obwiniony winien był dochować szczególnej dbałości o zweryfikowanie tytułu wykonawczego uprawniającego go do wszczęcia postępowania, zaś nieznajomość prawa czy zasad jego wykładni nie usprawiedliwiają go tu w najmniejszym nawet stopniu. Komisja zarazem w sposób kompletny ustaliła pozostałe okoliczności wpływające na stopień zawinienia obwinionego, zarówno pozytywnie (jak niekaralność obwinionego, wykonanie poleceń nadzorczych zmierzających do umorzenia bezprawnie prowadzonego postępowania), jak i negatywnie, związane z dolegliwościami dla pokrzywdzonej

spółki –
rzekomego
dłużnika (próba
ich
dyskredytowania
w odwołaniu
jest zupełnie
nieskuteczna –
gdyby nie
interwencja
pełnomocnika
pokrzywdzonej
spółki i
następnie Sądu
Rejonowego w
ramach nadzoru,
postępowanie
byłoby
przeprowadzone
do końca
pomimo jego
bezprawności).

W świetle tych
prawidłowo
ustalonych
okoliczności nie
sposób uznać,
że kara nagany,
a więc druga
pod względem
stopnia
represyjności w
katalogu
określonym w
art. 224 ust.
1 ustawy o
komornikach
sądowych, była
karą rażąco
niewspółmiernie
surową do
stopnia rażącego
naruszenia
prawa przez
obwinionego,
dotyczącego –
raz jeszcze
trzeba
podkreślić –

<p>przepisów o charakterze zupełnie fundamentalnym z punktu widzenia każdego komornika, a mianowicie przepisów warunkujących w ogóle dopuszczalność wszczęcia postępowania. Sąd Apelacyjny nie znajduje żadnych podstaw, by karę tę łagodzić w sposób postulowany w środku odwoławczym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uniewinnienie obwinionego, ewentualnie zamiana kary nagany na karę upomnienia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej wskazanych brak było podstaw do podzielenia zastrzeżeń</p>		

	Państwa z tytułu doreczeń (ryczałt 20,- zł), orzeczono zgodnie z art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 223 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych.	
7. PODPIS		
P. G. H. K. G. N.		